

• Petr Jaroněk •

Běsi z temného hvozdů

Běsí z temného hvozdu

Petr Jaroněk

Běsi
z temného
hvozdů

ARGO

© Argo, 2020

Copyright © Petr Jaroněk

Cover art © Mikuláš Podprocký, 2020

ISBN 978-80-257-3138-3 (váz.)

ISBN 978-80-257-3231-1 (e-kniha)

Prolog

Jak se to mohlo stát? Rožanice se ohlédla. Za zadkem jejího koně se táhli spráskaní psi. Bývali to vojáci, ale teď nesli na ramenou polámaná kopí; jako rance s poslední večerí. Kdysi ostré pohledy upírali do hlíny. Nevíděli nic než prach klikaté pěšiny a stíny hvozdu, který ji obestíral.

Rožanice pevně stiskla víčka a tmu jako střep rozetnula nedávná vzpomínka. Vystříkla krev a skropila zemi, palisáda zapraštěla a smršť třísek oslepila muže vedle ní. Zamrkala, aby krutý obraz vyhnala z mysli. Její tep se za těch pár okamžiků stačil zrychlit. Ruce zachvátil třas. Křečovitě sevřela opratě. Uvědomila si, že ji pozoruje její starší sestra. Jela na koni vedle ní, mlčenlivá jako vždy.

„Jak se to mohlo stát?“

Dosud nevyslovená otázka unikla z úst. Rožanice ji chtěla zachytit ve vzduchu. Vrátit zpět do hrdla a potom pohrbit hluboko v žaludku. Věděla, že se od sestry nedočká útěchy ani odpovědi. Měla pravdu. Její souputnice semkla rty, až zbělely.

Obě věděly, že udělaly, co bylo nutné. Opustit hradiště na kraji lesa, nechat ho nepříteli, stáhnout se z prohrávané bitvy na poslední výspu; jiná možnost nebyla. Čekala je tvrz uvnitř rozlehlého hvozdu, v níž se stanou vězni ve vlastní zemi. Kdyby to tak viděl jejich otec. Mocný Rod Osudar. Ale ten byl pryč.

I. kapitola

Démoni

Nejedl snad celou věčnost. Spánek se sléval s bděním. Vyčerpané nohy kráčely, ale nehnala je vůle, nýbrž setrvačnost. Chlapec se stal stínem, za kterým zůstávaly jen šlépěje v prachu. Táhl se daleko do minulosti.

Když ho uprostřed krajiny zastihla tma, stezka se zrovna snažila vtěsnat mezi dva ostré pahorky. Chlapec si jich nevšímal. Rozmazaným a zamlženým zrakem neviděl nic než špičky svých bosých nohou a kousek zeminy před nimi. Nevšíml si ani postavy, která vykročila zpoza levého pahorku do houstnoucího šera. A nezaznamenal ji, ani když mu vyrazila v ústřety.

„Hochu, vypadáš zbědovaně.“

Mladý zbloudilec slova nevnímal, přesto zvolna zpomaloval. Pak se jeho ramen dotkly cizí dlaně. Uviděl před sebou vysoké kožené boty ovázané pásky. Ztěžka zvedl svěšenou hlavu a pohlédl na tvář, kterou už překrýval podvečerní stín. Oči se skrývaly. Vidět byly pouze vousy a kožená čapka.

„Pojď se mnou, mám tady dům. Bydlím tam s bratrem. Dostaneš najíst a odpočineš si.“

Hlas vousatého muže zněl laskavě a konejšivě. Nebo se tak alespoň snažil znít. Kdyby chlapec nebyl k smrti unaven, snad by v něm postřehl cosi dutého a dunivého. Nepřirozeně prázdného. Nyní ale kráčel tam, kam ho vedla mužova pevná paže, kterou ho objal kolem ramen. Cizinec kráčel jiným tempem, než byl chlapec zvyklý, a tak se mu občas nohy zamotaly a nebyť opory, upadl by a snad by se už ani nezvedl.

„Jak se jmenuješ, hochu?“ ptal se muž, ale odpověď nedostal. „To nevadí. Nejdřív se napiješ, najíš a odpočineš si. Pak mi to třeba řekneš.“

Nešli daleko. Jen obešli ten nízký, ale strmý pahorek porostlý travou a křovinami a obydlí už bylo na dohled. Srubová chýše se střechou pokrytou drny, mezi nimiž prosakoval kouř. Chlapec jej ucítil a jeho srdce se sevřelo. Připomnělo mu to něco nesmírně vzdáleného, ale krásného.

„Už jsme tady, vidíš?“ řekl muž a zaklepal na dveře, když stanuli na zápraží.

„Pojď dál, bratře,“ ozvalo se zevnitř.

Dveře se s lehkým zapraštěním otevřely a před chlapcem se zjevila jizba osvětlená rudou září z rohové pece. Když jeho prokřehlé tělo ovanulo teplo, otrásl se.

„Přivedl jsi hosta, bratře?“

„Našel jsem ho zmrzlého a hladového u cesty. Máme dost jídla pro tři.“

„Ovšem. Posad' toho chudáka ke stolu. A naley mu něco, ať se před večerí trochu zmátoří.“

Chlapec se oba muže při rozhovoru snažil sledovat, ale nedokázal udržet hlavu tak dlouho vzpřímenou. Nechal se odvést ke stolu a padl na připravenou židli. Jeden z mužů před něj pak postavil měděný pohár. Tekutina svítila barvou západu slunce a omamně voněla.

„Jen pij, hochu. To ti udělá dobře.“

Ani podle hlasu chlapec nepoznal, o kterého z bratrů jde. Oba měli totiž hlas podivně stejnorodý. V tu chvíli už začínal mít pocit, že v něm chybí něco důležitého. Něco lidského. Přesto z posledních sil hmátl po poháru a přisunul si ho blíž. Přiložil ústa k jeho okraji a začal usrkávat.

Mok mu proudil tělem. Horký, nahořklý a sladoučký zároveň. Začal se rozpomínat na chutě, které znal z dávných dob. Ořechy, med. A taky snad jablka nebo jiné ovoce. A ještě něco navíc. Nebyl si jistý. Než na to stihl přijít, uvědomil si, že je pohár prázdný a že se mu jasanová deska stolu začíná před očima kývat. Tam, zpátky, tam, zpátky – jako dítě na houpačce. Najednou se na desce objevila hliněná miska s jídlem. Taky se houpala. Byla plná masa. Chlapec kousek pokrmu uchopil a vložil si ho do úst. Maso bylo křehké, jemné a nasládlé. Pak se mu ale ze všeho toho kývání udělalo špatně a další kousek už nebyl schopný pozřít.

„Lehni si tady. Dojíš si to zítra, až se vyspíš.“

Opět se ho ujaly silné ruce. Zvedly ho ze židle a uložily na nějaké lůžko. Měkčí, než co znal, kam až jeho paměť sahala. Celý svět se s ním kymácel jako loď na vlnách, přesto rychle usnul.

Zastihl ho zvláštní a hrůzný sen. Odehrával se přímo v jizbě. Dva bratři seděli u stolu a o něčem se bavili. Nerozuměl jim. Nemluvíli normální řečí; lidskou řečí. Jejich jazyky místo toho divně šustily a pak zase hučely. A uprostřed toho hovoru se rozletěly dveře a ve veřejích stanul mohutný

muž s obrovským nataženým lukem. Šíp opustil tětívu. Pronikl hlavou jednomu z bratrů a proletěl i zavřenou okenicí za jeho zády někam ven. Druhý z bratrů hrozivě zařval. Klokotavý, odporný zvuk. Mohutný muž byl ale skokem u něj a jakýmsi klem mu páral trup od moudří až ke krku a na udusanou hliněnou podlahu se vyvalil obrovský chumel něčeho černého a vzdouvajícího se. Chlapcem někdo trásl. Byl to ten muž ze snu. Mohutný lučištník.

„Kluku! Prober se!“

Jeho hlas zněl lidsky. Chlapec se snažil probudit, ale nešlo to. Muž pokračoval v třesení.

„Co se děje?“ vydral ze sebe chlapec. Bylo pro něj těžké vzpomenout si, jak se mluví.

„Vstávej. Jdeme odtud,“ přikázal lučištník.

„Co se to stalo? Proč jsi je zabil?“

„Copak to nevidíš?“

Muž ukázal na zem, kde leželi mrtví bratři. Nebo to, co z nich zbylo. Jejich těla byla splasklá jako dvě prázdné usně. Všude okolo se rozléval jakýsi černý hnis. Chlapci se zdálo, že se ten hnis plazí, pohybuje. Nechápal ale nic z té otřesné scenerie.

„Radši pojď se mnou. Budeš se mi hodit,“ lučištník si hodil zbraň přes rameno. „Tak co je s tebou?“

Chlapec si začínal uvědomovat, že už nespí. Svět už se mu tolik nekomíhal před očima a po troše odpočinku se cítil silnější a víc při smyslech.

„Zabili by mě?“ zeptal se.

„Něco takového. Ale ne hned. Jsi hubený a polomrtvý. Tak už pojď!“

Chlapec vratce vykročil za mužem ven ze srubu. Ten si cosi zlostně drmolil a obcházel obydlí. Nejdříve vytáhl ze studené hlíny šíp, který v chlapcově snu proletěl okenicí; poté stanul u velké boudy přilepené k boku srubu. Okolo se linul silný zápach.

„Teď něco uvidíš,“ řekl a otevřel chatrná dvířka.

Chlapec se obrnil proti puchu a nakoukl dovnitř. Ačkoli byla tma, z několika stínů, siluet a odlesků pochopil, čeho je svědkem. Žaludek se mu zvedl až do krku, předklonil se a vyzvrátil i to maličko, co v něm zbylo z večera. Pak klesl k zemi.

„To jsou přece lidi. Lidské...“ zajíkal se.

„Něco málo, co z nich zbylo,“ uchechtl se muž a vkročil do boudy.

Chlapec zavíral oči, ale jako by se mu i přes neprostupnou tmou, která panovala všude okolo, do sítnice vypálil obraz ženy rozříznuté vedví někde

pod řadry a zavěšené za hlavu jako kus hovězího. To, co neviděly oči, dokázala mysl dokonale dokreslit. A nebyl to zdaleka jediný výjev, který bouda skýtala. Muž po chvíli vylezl ven a měl plnou hrst kostí. Chlapci se opět udělalo nevolno.

„Co s tím... co?“ zakoktal se.

„Na šípy,“ vysvětloval muž. „Lidské kosti. Některé démony dokážou zabít. Některé aspoň zaženou nebo zraní.“

„Jsi blázen!“ vyhrkl chlapec a i přes nedostatek sil v něm rostla zuřivost.

„Pozor na jazyk, smrkáči! Kdybych tě nezachránil, dopadl bys taky takhle. Nebo ještě hůř.“

Chlapec supěl a nevěřicně zíral na muže, který se nad ním tyčil.

„Jak mám vědět, že taky nejsi jako oni!“ vřískl.

„Hm. Tak si dělej, co chceš. Já se s tebou násilím nepovleču,“ odvětil muž, otočil se na patě a vykročil někam do tmy.

Chlapec se chvíli pral sám se sebou, ale nakonec převážila naděje na vodu, jídlo, spánek a střechu nad hlavou. S námahou se zvedl ze země a dohnal svého zachránce.

„Věděl jsem o těch dvou už dlouho, ale vyčkával jsem. Měl jsi štěstí, že jsem viděl, jak tě jeden z nich odchytil u cesty,“ povídal muž. Pak jeho hlas klesl a chvíli si huhňal pro sebe něco jako: „Zatracení démoni. Jsou teď všude.“

„Dali mi něčeho napít. Sladkého a medového. Asi to byl jed,“ svěřil se chlapec.

„Nebo medovina,“ zachechtal se muž. „Nikdy sis ještě nedal do nosu, co? Kolik ti vůbec je? A jak se jmenuješ?“

Chlapec se na chvíli zarazil. Nevěděl, co odpovědět.

„Já nevím.“

„Nemůžu ti přece říkat pořád jenom smrkáči. To si nechám pro zvláštní příležitosti. No nic. Třeba si vzpomeneš později. A když ne, nějaké jméno ti vymyslíme. A jak jsi starý, to taky nevíš?“

Chlapec jen neurčitě zamručel. Muž se na chvíli zastavil a zkoumavě si ho prohlédl.

„No, žádné dítě už nejsi,“ rozhodl. „Ale úplný chlap ještě taky ne.“

Vykročili zase kupředu.

* * *

V drobném okenním otvoru stál havran a nakukoval do chýše. Chlapec seděl na lůžku, malátně zíral do černých očí. Měl pocit, že si ho pták prohlíží. Dívali se na sebe a čekali, kdo první promluví. Nakonec havran s krátkým zašustěním křídel odletěl. Chlapec se otrásl chladem. Podíval se k ohništi, kde už jen svítily řěravé uhlíky.

Pár dní už byl hostem v lučištníkově domě. Pojem o čase neměl. Dny jako by se sotva dostávaly ke slovu. Byly krátké a šeré jako zimní podvečer. Chlapec většinu času spal a zotavoval se.

„Dnes už vypadáš zdravěji,“ zhodnotil lučištník, když vtrhl do dveří své chýše s otepí klestí v náručí.

„Byl tady divný havran,“ řekl chlapec, aniž věděl proč, a pohlédl zasněně z okna. „Díval se na mě.“

„Havran?“ lučištník si svého hosta změřil pohledem. „Dcera měla havran ráda. Někdy jsem měl pocit, že si s nimi povídá. Dodnes jich tu hodně lita.“

„Máš dceru?“

„Měl jsem.“

„A jak se jmenovala?“

Lučištník se na tazatele podíval úkosem. Plamen v jeho očích ale rychle pohasl.

„A jak se jmenuješ ty? Už bys mi mohl něco povědět.“

„Nic si nepamatuju,“ sklopil hlavu chlapec. „Jen střípky. Útržky. Možná jsou to jen sny. Nevím. Vidím město... veliké. Obehnané dřevěnou hradbou z obrovských klád. Jako by to, co je uvnitř, chránil les stromů bez větví a bez listí. A taky si pamatuju mnoho domů a ještě víc lidí. Řeku a přístav. A pak se mi občas zjevují nějaké tváře, ale už nevím, komu patřily.“

„Tak město, říkáš?“ zamyslel se lučištník. „Musels být na cestě ztraceně dlouho. Myslím, že žádná města už nejsou. Alespoň ne tady. Tady v tomhle třikrát desátém království.“

Lučištník se tomu žertu trpce zasmál. V jeho slovech zaznívala nejen hořkost, ale i smutek.

„Budu ti říkat Mladen. Protože jsi takový utřinos.“

Chlapec pokrčil rameny.

„Byl jsem se znovu podívat do domu těch tvých kamarádů,“ pokračoval lučištník. „Přinesl jsem si odtamtud něco málo medoviny – a raději jsem to tam zapálil.“

„Copak? Kosti došly?“ zamračil se chlapec.

„Ty si mě budeš dobírat, usoplenče?“ zpražil ho lučištník. „Ještě budeš proklatě rád, že jsem se jich ujal. Původním majitelům už totiž nejsou k ničemu a nám se budou kurevsky hodit. Myslíš si, že tady je to nějaká procházka růžovým sadem? Že jsem si tě vzal na okrasu? Démoni jsou všude. A já už to tady sám neohlídám. Bohové tohle místo opustili. Nechali ho napospas temnotě a tohle je výsledek.“

Chlapec polkl a zalitoval, že byl tak nevděčně jízlivý, když toho pro něj lučištník tolik udělal. Chtěl se omluvit, ale nestihl to.

„Můžeš tady přitopit, jestli chceš,“ vyštěkl lučištník a zase se vytratil ven.

Chlapec zůstal sedět a chvíli si po jazyku převaloval své nové jméno. Zprvu se mu nezdálo, ale postupně mu přicházel na chuť. Usmál se a pustil se do lámání kletší na oheň. Jeho práci přerušil hluk zvenčí. Báł se otevřít dveře a jít se podívat, co je zdrojem těch ohavných skřeků, a tak jen vyhlédl z okénka.

Lučištníkova chýše stála na kraji lesa – temného hvozdu, za jehož hradbu z dubů, jasanů a habrů neproniklo žádné světlo. Za ní začínal nový svět. Děsivý, neznámý a nepopsatelný. Mladen odtrhl oči od průzoru. Srdce mu zuřivě bušilo. Sesunul se k zemi, zády se opíraje o stěnu. Všiml si okenice, která ležela vedle něj. Rychle ji zvedl a prudce narazil na otvor. Chýše ještě víc potemněla. Zůstal sedět skrčený na zemi a ruce si tiskl k uším, aby neslyšel, co se venku děje.

Dveře se rozletěly a do místnosti vstoupil lučištník. Mladen na něj zůstal nevěřícně zírat. Nevěděl, zda je to skutečně on, nebo jen někdo oblečený v jeho šatech – a snad i v jeho kůži. Teprve když lučištník zabouchl dveře a přiskočil k oknu, povolil Mladen křečovitě sevření uší. Lučištník strhl okenici a hodil ji k zemi.

„Co to děláš?!“ zděsil se Mladen.

„Sklapni, kluku!“ sykl lučištník a zíral z okna, zatímco nasazoval končík šípu na třetivu.

Mladen slyšel obavu v jeho hlase a zůstal zticha, jak mu pán domu přikázal. Stále se báł, ale pohled na mohutný luk v silných rukou ho uklidňoval. Už viděl, co tato kombinace dokáže. Ale co když je tam venku něco horšího? Něco, na co nestačí žádné lidské ruce ani žádný luk.

Hlavou se mu honily černé myšlenky a podivné zvuky, které se předtím ozývaly z kraje hvozdu, se přibližovaly. Schoulil se k zemi a jen po očku sledoval lučištníka, který jako přimražený stál a zíral z okýnka do

tmy. Ta houstla jako polévka z krve a krup. Trvalo to dlouho. Mladenovi se zdálo, že přímo nekonečně dlouho – pak ho konečně vysvobodil spánek.

* * *

Probudil se do prázdné chýše. Dveře byly otevřené a dovnitř prosvítalo světlo. Nejdříve ho napadlo, že lučištníka v noci unesli démoni. Ale proč by jeho nechávali na pokoji? Přemýšlel.

„Pojď sem!“ ozval se zvenčí známý hlas.

Mladen obezřetně vykročil vstříc vnějšímu světu. Venku stál lučištník, popocházel a prohlížel si svou do země zahloubenou chatrč i její okolí.

„Zničili mi záhonky. Vidíš? Tak bude zase jenom maso,“ posteskl si lučištník.

Mladen si prohlédl rozrytou půdu kolem chatrče. Všude byly rozmačkané a zničené zbytky zelí, řepy a cibule, které si lučištník pěstoval, aby nemusel být živ jenom z toho, co uloví.

„Co to bylo?“ zeptal se Mladen. „Nemohli to být jen divočáci?“

„Divočáci?“ Lučištník ho zpražil pohledem. „Tak divočáci,“ převaloval to slovo na jazyku a pak tiše dodal: „Démoni na sebe mohou brát různé podoby.“

Mladen se zamračil, ale už nic neřekl. Lučištník mu hodil jakýsi smotaný balík, který měl u sebe.

„Spíchnul jsem ti něco na sebe. Nemůžeš tady chodit jak harémová stráž.“

Mladen si se zahanbením uvědomil, že je skoro nahý. Špinavé a jizvami poseté nohy měl bosé a tělo mu kryla jen dlouhá, roztrhaná lněná košile. Rychle zmizel v chatrči, aby se převlékl. Oděv byl nepříliš umně sešitý z kůží, ale byl teplý a pevný jako lehká zbroj – stejně tak i boty. Mladen se neubránil úsměvu, když v šatech sám pro sebe pózoval. Už nebyl jen ztracený a bezejmenný žebrák, který si jde pro smrt. Teď měl jméno i oděv – a vypadal jako lovec.

„Až budeš hotov, tak ti to tady ukážu,“ zavolal lučištník do dveří. „Vy-užijeme toho, že je dnes ráno trochu světla. To už se často nestává.“

„Hotovo,“ vykoukl Mladen.

Les začínal nepřírozeně náhle, jako by ho od travnaté pláně někdo odřízl. Chvilí šli mlčky podél okraje a pak lučištník zahrnul mezi stromy. Mladen se zarazil, ale polkl slova protestu, nadechl se a následoval svého

průvodce. Uvědomil si, že jdou po cestě. Jistě dávno zapomenuté, ale stále patrné, protože v korunách starých stromů byla znatelná mezera. Táhla se před nimi do dálky a mírně stoupala.

„Kam to vede?“ vyzvídál Mladen.

Obezřele se rozhlížel a špicoval uši, jestli neuslyší z křovin něco podezřelého. Lučištník ho nevnímal a ležérním krokem měřil neudržovanou cestu, dokud nevyšlapali mírný svah a nestanuli u prořídle nízké palisády a torza zahnívajících dřevěných brány. Palisáda obkružovala malý pahorek a za ní nebylo nic než temný a hustý prales. Lučištník zůstal stát.

„Co je to za místo?“ zeptal se Mladen a doufal, že tentokrát se odpovědi dočká.

„Kdysi to býval posvátný háj. Pod korunami dubů tady k lidem promlouvali bohové,“ řekl lučištník a vykročil vpřed.

„Počkej!“ zarazil ho Mladen. „Můžeš dovnitř? Na taková místa přece lidé nesmí. Jen o svátcích nebo za účelem obětí – nebo když se musí ukrýt před nebezpečím. Myslím, že jsme takový háj měli taky. Tam, kde jsem byl dříve...“

„Nějak se ti vrací paměť,“ usmál se lučištník. „Třeba si vzpomeneš, že někteří dovnitř směli i jindy.“

„Jen žrec. Ale nesměl se nadechnout,“ rozpomínal se Mladen.

„Máš pravdu. Něco ti ale prozradím. To druhé se jen tak povídalo.“

Lučištník pokračoval vpřed a stanul za vyvrácenou bránou. Položil si ruce v bok a zaklonil hlavu. Se zavřenýma očima nasával vůni stromů a poslouchal šumění listů. Mladen se ale cítil nespůj a raději usedl na padlý kmen před palisádou. Lučištník se za ním po chvíli vrátil a zaujal místo vedle něj.

„Takže tu dřív stálo město? Nebo vesnice?“ odvodil si Mladen.

„Ano,“ pokýval hlavou lučištník. „Bývala tu vesnice. Ale nakonec zanikla. Ti, kteří neutekli, zahynuli, když začalo hrozeb přibývat. Zůstal jsem tady už jenom já.“

„Co se stalo?“

„To, co všude v tomto kraji. Na tomto světě. Bohové odešli hledat naději. Přelud. Nechali volné pole čaroději. Koldun je synem věčné noci. Pochází přímo z rodu Zmeje. Draka, kterého porazil praotec Svarog na počátku času... Copak ty historky neznáš?“

Mladen zakroutil hlavou. Pamatoval si některé obrazy a povědomá mu přišla i jména, ale z těch několika střípků by nikdy nesestavil smysluplnou skládačku.

„Praotec Svarog byl po boji s drakem tak vyčerpaný, že jednou provždy opustil tento svět. Ulehl na nebe a vytvořil tak nebeskou klenbu. Oblohu. A nechal otevřené jen jedno své oko, aby ve dne svítilo na zemi jako slunce...”

„A v noci jako měsíc,“ doplnil Mladen a přikyvoval, protože se mu v mysli začaly objevovat slova toho mýtu.

„Než odešel, nechal na zemi jeden svůj zub. Kámen Alatyr, pod nějž ukryl pramen živé vody. Pramen, který může uzdravit nejen každé prokletí a nemoc člověka, ale i celou zemi,“ pokračoval lučištník.

„A co bylo pak?“ pobízel ho Mladen, protože dál už vyprávění neznal.

„Před dávným časem země skutečně onemocněla. Dříve kvetoucí svět začal chřádnout. Bohové se tedy vypravili hledat Alatyr. Všichni nemocnější vyrazili na velkolepou výpravu. Můj praděd vyprávěl mému dědovi a ten zas mému otci, jak projížděli světem a lidé v nadějích jásali, sypali na ně okvětní lístky růží, mávali a křičeli. Věřili, že se bohové vrátí s lékem.

Hledat vyjeli všichni. Náš kníže Rod i mocný Perun Hromovládce, Radegast ze západu a další. Zmizeli a už se nevrátili. Jako by se po nich slehla země. Ještě dlouho jsme je vzývali a doufali v jejich návrat, ale už s námi nemluvili. Časem odešly i bohyně. Stáhly se do ústraní nebo vyrázily hledat své bratry, otce, syny a manžely. Nevím.

A tak to šlo dál i s duchy a vílami vod, lesů a skal a s ostatními nižšími bohy. Dřív jich všude bylo tolik. Ale teď se ukrývají a jsou slabí anebo podlehli čaroději.

Koldunovi se otevřel prostor pro jeho mocenské choutky. Zemi obsadili běsové a kruté síly. A našel si prý i silného leníka. Bojovníka odjinud s divným jménem – Milo. Ten se svou tlupou řádí jako černá ruka. Je to snad ještě větší parchant než samotný Koldun.“

Mladen mělce dýchal. Ten příběh byl tak skličující. Tma, která se plížila do země. Všudypřítomný smutek a osamělost. Nemocný svět, který umírá.

„To proto je jich tu tolik? Těch... netvorů? Kvůli Koldunovi?“ ptal se Mladen a sklesle pozoroval, jak vítr sílí a rozechvívá stébla trávy a víří prach pod jeho chodidly. Zdál se být čerstvý, osvobozen – i když s ním přicházela hustá mračna.

„Ano,“ potvrdil lučištník. „Pán lesa podlehl jeho prokletí. Už nestráží tento hvozd, místo toho ho šíří. Proto je to tady ještě horší než jinde.“

„Proč jim vadí kosti?“

„Protože jsou to měchuřiny nasáklé jen hnisem a krví těch, které stráví. Bojí se všeho, co je tvrdé a nezdolné, co je odvážné. A pojďme domů. Zvedá se vítr a za chvíli nebude vidět na krok,“ prohlásil lučištník a zvedl se z padlého kmene.

* * *

Půdu hvozdu pokrývalo zetlelé listí a skrápěly ji spršky kapek z korun stromů. Když Mladen vyrážel na lov, bylo už po dešti. Ale jak se říká, v lese prší vždycky dvakrát. Pečlivě navoskoval tětivu a schoval ji pod kápi, aby nenavlhla, než ji bude potřebovat.

Po dešti byl ideální čas na lov. Zvlhlá země pod kročejemi tiše povolovala a nevydala ani hlásku. Když bylo sucho, každé zašustění listí v nevhodnou chvíli mohlo znamenat neúspěch a promarněné hodiny sledování kořisti. Ani nejtišší lovec nemůže soupeřit se sluchem zvířat.

Mladen dokonale znal chodníky a přechozy vysoké zvěře, spády šelem i napajedla a kaliště v širokém okolí. Nacházel a poznával i slabé stopy a skoro vždy se dokázal přiblížit na dvacet nebo třicet kroků, které potřeboval k přesnému zásahu na komoru, po kterém zvíře okamžitě pozbylo vědomí v důsledku ztráty krve. Už dávno se mu nestalo, že by zvíře po zásahu popoběhlo dál než deset kroků, a ještě mnohem déle nechybil ve výstřelu natolik, že by minul srdce a plíce a zasáhl zvíře naměkko nebo je jinak krutě ranil.

Stárnoucí lučištník, který ho většinu věcí naučil a také mu vyrobil silný luk z dřínu, na šoulačky nechodíval. Líčil pasti nebo čekal na zvěř ve svých úkrytech na stromě. Takové lovení se Mladenovi nelíbilo a považoval ho za zbabělé, ale dokázal ho pochopit. V poslední době už bylo obstarávání obživy tak jako tak většinou jeho starostí. Lučištník raději vysedával před chýší s velkým džbánem medoviny a soustavně si do šedinami protkaného plnovousu drmolil svou odrhovačku o démonech a běsech.

Z Mladena postupem času opadávala bázeň a vyrážel čím dál hlouběji do útrob hvozdu. Posledními démony, které viděl nepopíratelně a na vlastní oči, byli ti, kteří ho před lety „hostili“ ve své chatrči – tu noc, kdy ho lučištník zachránil a vzal k sobě. Od té doby uplynulo už několik let. Mladenovi mezitím narostly vousy. Sice řídké, ale nebylo pochyb, že už dospěl v muže.